

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2021 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA

Iwona Maciejuk (spr.)

Sędzia WSA

Joanna Kube

Sędzia WSA

Sławomir Fularski

po rozpoznaniu w trybie uproszczonym w dniu 29 września 2021 r.

sprawy ze skargi [REDACTED]

na decyzję Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów

z dnia 23 grudnia 2020 r. nr BCK-IV-P-257/2020

w przedmiocie odmowy przedstawienia do tytułu profesora

1. uchyla zaskarżoną decyzję,

2. zasądza od Rady Doskonałości Naukowej na rzecz [REDACTED]

[REDACTED] kwotę 697 zł (słownie: sześćset dziewięćdziesiąt siedem złotych), tytułem zwrotu kosztów postępowania.

[Handwritten signature]

UZASADNIENIE

Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów decyzją z dnia 3 grudnia 2020 r. nr BCK-IV-P-257/2020, na podstawie art. 28 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 r. poz. 1789 ze zm.) w zw. z art. 179 ust. 1 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1669 z późn. zm.), po rozpatrzeniu wniosku Senatu Śląskiego Uniwersytetu Medycznego w Katowicach odmówiła przedstawienia dr hab. n. med. [REDAKTED] do tytułu profesora.

W uzasadnieniu CK wskazała, że Senat Śląskiego Uniwersytetu Medycznego w Katowicach podjął w dniu 12 lutego 2020 r. uchwałę nr 9/2020 w sprawie poparcia wniosku o nadanie tytułu profesora dr hab. n. med. [REDAKTED]. CK wskazała, że wniosek o przedstawienie do tytułu naukowego profesora został skierowany do Sekcji IV Nauki Medyczne, która po zapoznaniu się z wnioskiem i wysłuchaniu recenzentów Centralnej Komisji, w głosowaniu tajnym nie poparła wniosku o przedstawienie Prezydentowi RP dr hab. n. med. [REDAKTED] do tytułu profesora nauk medycznych i nauk o zdrowiu (wynik głosowania tajnego Sekcji IV w dniu 14 grudnia 2020 r. za uwzględnieniem wniosku: TAK-11 /NIE-12 W/-8).

CK podała, że Prezydium Centralnej Komisji po zapoznaniu się z dokumentacją sprawy i stanowiskiem Sekcji, a także po zasięgnięciu zgodnie z trybem § 22 ust. 3 Statutu Centralnej Komisji, opinii dodatkowego recenzenta w celu wyjaśnienia wszystkich wątpliwości, podjęło decyzję o odmowie przedstawienia Prezydentowi RP dr hab. n. med. [REDAKTED] do tytułu profesora nauk medycznych i nauk o zdrowiu (wynik głosowania tajnego Prezydium CK w dniu 23 grudnia 2020 r. za uwzględnieniem wniosku: TAK-1/NIE- 8/W-2). CK podniosła, że wynik głosowania Prezydium Centralnej Komisji wskazuje, że prawie wszyscy jej członkowie nie znaleźli wystarczających podstaw do uznania, iż kandydatka spełniła wymagania określone przepisami ustawy o tytule naukowym i stopniach naukowych oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki. CK podała, że negatywna konkluzja organu została oparta na analizie zarówno argumentów złożonych przez stronę we wniosku jak i analizy materiału dowodowego zgromadzonego podczas postępowania. Na dzień wydawania przedmiotowej decyzji strona nie spełnia ustawowych przesłanek do przedstawienia jej

do tytułu profesora. Organ przytoczył art. 26 ust. 1 ustawy o tytule naukowym i stopniach (...). Wskazał, że już sam brak możliwości spełnienia jakiejkolwiek przesłanki określonej w tym przepisie eliminuje możliwość podjęcia uchwały o przedstawieniu kandydata do tytułu profesora. CK przywołała art. 179 ust. 1 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1669 ze zm.). Wskazała, że w przedmiotowym postępowaniu zastosowanie znalazły przepisy ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 roku, poz. 1789).

CK podała, że dr hab. n. med. [REDAKTOWANE] ukończyła Wydział Lekarski Śląskiej Akademii Medycznej w Katowicach w 1989 roku. W 1993 r. uzyskała I stopień specjalizacji z okulistyki, a w 1997 r. II stopień specjalizacji z okulistyki. W 1996 roku otrzymała tytuł doktora nauk medycznych przyznany przez Radę Wydziału Lekarskiego w Katowicach Śląskiej Akademii Medycznej na podstawie dysertacji doktorskiej „Możliwości wykorzystania lasera excimerowego w chirurgii stożków rogówki”. W 2009 r. uzyskała stopień naukowy doktora habilitowanego nauk medycznych przyznany przez Radę Wydziału Lekarskiego w Katowicach Śląskiego Uniwersytetu Medycznego, na podstawie rozprawy habilitacyjnej: „Laserowa korekcja aberracji wyższego rzędu układu optycznego oka w zabiegach fototeratektomii refrakcyjnej”. W roku 2008 ukończyła studia podyplomowe „Zarządzanie w ochronie zdrowia”. W 1989 roku, po ukończeniu studiów medycznych, dr hab. [REDAKTOWANE] odbyła roczny staż podyplomowy w szpitalu miejskim w Częstochowie. Od 1990 r. do chwili obecnej kandydatka zatrudniona jest w Klinice Okulistyki Śląskiego Uniwersytetu Medycznego w Katowicach, początkowo jako asystent, starszy asystent, a obecnie od 2012 r. jako adiunkt Kliniki Okulistyki Katedry Okulistyki Śląskiego Uniwersytetu Medycznego w Katowicach. Od 2002 roku dr hab. [REDAKTOWANE] zatrudniona jest na stanowisku: Kierownik Odcinka Okulistyki Dorosłych.

Senat Śląskiego Uniwersytetu Medycznego w Katowicach na posiedzeniu w dniu 12 lutego 2020 r. podjął uchwałę nr 9/2020 w sprawie poparcia wniosku o nadanie tytułu profesora dr hab. n. med. [REDAKTOWANE]. CK przywołała art. 35 ust. 3 ustawy o stopniach naukowych i tytule (...). Wskazała, że Centralna Komisja powołała dwóch recenzentów: prof. dr hab. Jacka Szaflik oraz prof. dr hab. Wojciecha Omuleckiego. Recenzje w swoich konkluzjach są pozytywne dla kandydatki.

W działalności naukowo-badawczej, zarówno przed jak i po habilitacji, dr hab. n. med. [REDAKTOWANE] koncentruje się na czterech głównych

kierunkach badań: 1. badania kliniczne i doświadczalne oceniające możliwości diagnostyki i leczenia wad Refrakcji, 2. badania kliniczne i doświadczalne oceniające możliwości diagnostyki i leczenia stożka rogówki, 3. diagnostyka i terapia zwyrodnienia plamki związanego z wiekiem, 4. ocena skuteczności metod diagnostycznych i operacyjnych w chirurgii zaćmy i jaskry. Znacząca część publikacji (44) przed habilitacją, dotyczyła diagnostyki i chirurgii rogówki, w tym laserowej chirurgii refrakcyjnej i terapeutycznej. Od roku 2001 kandydatka zajmuje się tematyką wpływu aberracji układu optycznego oka na jakość widzenia u pacjentów z wadami wzroku oraz u pacjentów z innymi schorzeniami okulistycznymi. Po habilitacji kandydatka kontynuowała badania nad metodami diagnostyki i leczenia wad refrakcji oraz jednostek chorobowych rogówki, które mają wpływ na stan kliniczny odcinka przedniego gałki ocznej. Publikacje z tego zakresu obejmują leczenie demodekozy oraz leczenie powikłań wynikających z tej jednostki chorobowej. Kolejne artykuły poświęcone były metodom korekcji wad wzroku z użyciem segmentów śródrogówkowych, które stanowią alternatywną metodę leczenia wad refrakcji oraz stożka rogówki. Kandydatka po habilitacji części swoich publikacji przedstawiła aspekty dotyczące diagnostyki i kwalifikacji do przeszczepu rogówki oraz trafności wyboru rodzaju keratoplastyki. Kolejnym tematem, który na długie lata dominował w pracach dr hab. n. med. [REDAKTOWANO] była diagnostyka i leczenie stożka rogówki. Kandydatka opracowała metodę korekcji astygmatyzmu nieregularnego w stożku rogówki, mając na uwadze potencjalne zahamowanie narastania astygmatyzmu nieregularnego. Metoda polega na wykonaniu Unijnych fotoablacji rogówki z użyciem lasera excimerowego i odpowiednio skonstruowanych masek.

Organ wskazał, że po habilitacji kandydatka kontynuowała prace naukowe dotyczące problematyki stożka rogówki, poszerzając zakres badań o badania molekularne, genetyczne oraz alergologiczne. Dr hab. n. med. [REDAKTOWANO] podejmowała projekty badawcze oceniające poziom interleukin i metaloproteinaz w filmie łzowym u pacjentów ze stożkiem rogówki, projekty oceniające parametry stresu oksydacyjnego w filmie łzowym u pacjentów ze stożkiem oraz projekty obejmujące badanie patomechanizmu powstawania stożka rogówki w aspekcie alergii, atopii. Kandydatka poświęciła wiele uwagi metodzie sieciowania włókien kolagenowych rogówki. Kolejnym elementem zainteresowań kandydatki było wdrożenie do praktyki okulistycznej wideokeratografii komputerowej (CVK) oraz poszerzenie diagnostyki rogówki o tę metodę w stożku. Badania były realizowane przy współpracy z ośrodkami w USA. Ponadto, kandydatka zainicjowała i wdrożyła zastosowanie CVK w

indywidualnym dopasowywaniu soczewek kontaktowych twardych u pacjentów ze stożkiem rogówki.

CK podniosła, że kandydatka w swoim Autoreferacie wskazała, iż po habilitacji z badań dotyczących tematyki diagnostyki i leczenia wad refrakcji opublikowała 6 artykułów, zaś z badań związanych z diagnostyką i leczeniem stożka rogówki - 9 publikacji. Całościowo na dorobek naukowy dr hab. n. med. [REDAKTOWANO] składa się 96 prac oryginalnych, poglądowych, kazuistycznych, doświadczalnych o łącznym IF 24.430 i punktacji MNiSW 803. W okresie przed habilitacją jest autorem i współautorem 70 prac, w tym 48 prac oryginalnych, 14 prac poglądowych, 2 prac doświadczalnych, 2 prac kazuistycznych i 4 monografii. Sumaryczny IF przed habilitacją wynosił 10.549, a punktacja MNiSW 577. W okresie po habilitacji Kandydatka jest autorem lub współautorem 26 prac, w tym 11 prac oryginalnych, 2 prac doświadczalnych i 13 prac poglądowych. Sumaryczny IF po habilitacji wynosi 13.881, punktacja MNiSW 226. Liczba cytowań według Web of Science wynosi 63, według Scopus 98. Index Hirscha według Web of Science Core Collection wynosi 3, a według Scopus 5. W ramach kongresów, konferencji naukowych była autorem lub współautorem 130 doniesień zagranicznych oraz 162 polskich. Łączna aktualna liczba publikacji naukowych Kandydatki to 101, łączny IF 30,417. MNiSW 1077, Index Hirscha 4, liczba cytowani wynosi 73, liczba prac cytowanych 22. Od 1991 r. dr hab. n. med. [REDAKTOWANO] uczestniczy w kształceniu kadry medycznej prowadząc kursy i wykłady dla studentów Wydziału Lekarskiego Śląskiego Uniwersytetu Medycznego i dla lekarzy w trakcie specjalizacji z okulistyki. Od 2000 r. kandydatka prowadzi wykłady, seminaria, ćwiczenia dla studentów anglojęzycznych, a od 2012 roku dla Wydziału Lekarsko-Dentystycznego i Wydziału Ratownictwa Medycznego Śląskiego Uniwersytetu Medycznego. Działalność dydaktyczna Kandydatki obejmuje także prowadzenie kursów doskonalących dla lekarzy oraz wykładów na zebraniach naukowo - szkoleniowych Śląskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Okulistycznego. Od kilku lat koordynuje wykłady okulistyczne dla lekarzy kliniki celem podnoszenia kwalifikacji w ramach Katedry i Kliniki Okulistyki Śląskiego Uniwersytetu Medycznego. Od 2013 r. przygotowuje i przeprowadza egzaminy z dziedziny okulistyki dla studentów Wydziału Lekarskiego Śląskiego Uniwersytetu Medycznego. Od 2013 r. Kandydatka została powołana na członka Państwowej Komisji Egzaminacyjnej w dziedzinie okulistyki. W roku akademickim 2014 – 2015 realizowała zajęcia dydaktyczne z doktorantami II roku stacjonarnych studiów doktoranckich Wydziału Lekarskiego SUM w Katowicach z przedmiotu „Teoria i praktyka w

przedmiocie egzaminacyjnym". Dr hab. n. med. [REDACTED] współpracowała z Uniwersytetem Rolniczym w Krakowie, Instytutem Automatyki Politechniki Śląskiej w Gliwicach, Wydziałem Inżynierii Biomedycznej Politechniki Wrocławskiej, Katedrą i Zakładem Farmakognozji i Fitochemii w Sosnowcu, Centrum Diagnostyki i Terapii Onkologicznej oraz Exira Gamma Knife w Katowicach, Katedrą Alergologii Śląskiego Uniwersytetu Medycznego w Zabrzu, Wojewódzką Stacją Sanitarno-Epidemiologiczną w Katowicach, firmą Aesculap Meditec, Katedrą i Zakładem Biologii Molekularnej i Genetyki SUM w Katowicach.

Oceniając aktywność Kandydatki na arenie międzynarodowej CK wskazała, że w okresie po habilitacji aktywność ta opiera się w głównej mierze o kilkudniowe wyjazdy zagraniczne, w tym do ośrodka Villa Serena Ospedale Privato in Forli (Forli, Włochy) w dniach 28-29 maja 2010 r. oraz trzykrotnie wyjazdy do Londynu w okresie 11-20 lutego 2013 r., 14-22 sierpnia 2014 r. 11-12 sierpnia 2015 r.

CK wskazała, że w Autoreferacie kandydatka nie wykazała posiadania doświadczenia w kierowaniu zespołami badawczymi realizującymi projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych, chociażby konkursów organizowanych przez Narodowe Centrum Badań i Rozwoju. Kandydatka wskazała wyłącznie na swój udział jako kierownik i badacz w projektach realizowanych w ramach umów statutowych w Śląskim Uniwersytecie Medycznym w Katowicach. Tym samym nie można uznać, iż kierowanie projektami realizowanymi w ramach umów statutowych Uczelni jest tożsame z kierowaniem projektami finansowanymi w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych, co pozwoliłoby uznać za spełnioną przesłankę z art. 26 ust. 1 pkt 2 ustawy. CK wskazała, że dr hab. n. med. [REDACTED] jest promotorem jednego zakończonego przewodu doktorskiego oraz czterech otwartych przewodów doktorskich. Ponadto, kandydatka jest opiekunem naukowym czterech lekarzy przygotowujących się do otwarcia przewodu doktorskiego, a także recenzowała trzy prace doktorskie.

Centralna Komisja wskazała, że po rozważeniu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie uznała, iż kandydatka nie posiada osiągnięć naukowych znacznie przekraczających wymagania stawiane w postępowaniu habilitacyjnym. Z art. 26 ust. 1 ustawy wynika, iż uzyskanie tytułu profesora zależy od osiągnięć naukowych w ogóle, jednak przede wszystkim po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego. Wskazuje na to użyte w art. 26 ust. 1 sformułowanie "osiągnięcia naukowe znacznie przekraczające wymagania stawiane w przewodzie habilitacyjnym" (wyrok NSA z 7 października 2014 r., sygn. akt I OSK 1425/14, publ. <https://cbois.nsa.gov.pl>). Tym

samym pomimo recenzji kończących się pozytywną konkluzją Centralna Komisja uznała, że nie przedstawiono przekonujących argumentów przemawiających za posiadaniem przez kandydatkę osiągnięć naukowych, które znacznie przekraczałyby wymagania stawiane w postępowaniu habilitacyjnym. Pohabilitacyjny dorobek kandydatki CK uznała za solidny, lecz nieprzekraczający wymagań stawianych w postępowaniu habilitacyjnym. W dalszej kolejności negatywnie ocenione zostało spełnienie przez kandydatkę przesłanki z art. 26 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy w zakresie kierowania zespołami badawczymi realizującymi projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych. CK stwierdziła, że dr hab. [REDAKTOWANO]

[REDAKTOWANO] spełnia wyłącznie jeden z trzech warunków stawianych osobom ubiegającym się o tytuł profesora, tj. określony w art. 26 ust. 1 pkt 3 ustawy wyrażający się w uczestnictwie: a) raz w charakterze promotora w przewodzie doktorskim zakończonym nadaniem stopnia oraz b) raz w charakterze promotora pomocniczego w przewodzie doktorskim zakończonym nadaniem stopnia lub uczestniczy w charakterze promotora w otwartym przewodzie doktorskim, oraz c) dwa razy w charakterze recenzenta w przewodzie doktorskim lub w przewodzie habilitacyjnym lub w postępowaniu habilitacyjnym.

CK stwierdziła, że brak spełnienia przesłanek określonych w art. 26 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o stopniach naukowych i tytułach (...) rozumianych jako osiągnięcie naukowe znacznie przekraczające wymagania stawiane w postępowaniu habilitacyjnym oraz kierowanie zespołami badawczymi, eliminuje możliwość podjęcia uchwały o przedstawieniu Kandydatki do tytułu profesora nauk medycznych i nauk o zdrowiu.

Decyzja Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów z dnia 3 grudnia 2020 r. nr BCK-IV-P-257/2020 stała się przedmiotem skargi [REDAKTOWANO] reprezentowanej przez adwokata, do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Pełnomocnik wniósł o zobowiązanie Centralnej Komisji (następca prawny: Rada Doskonałości Naukowej) do wydania w terminie 7 dni decyzji w przedmiocie przedstawienia dr hab. n. med. [REDAKTOWANO] do tytułu profesora oraz zasądzenie na rzecz skarżącej od organu zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych, ewentualnie na wypadek nieuwzględnienia wniosku zawartego w pkt. 1 wniósł o: uchylenie zaskarżonej decyzji Centralnej Komisji do spraw Stopni i Tytułów i przekazanie wniosku dr hab. n. med. [REDAKTOWANO] o przedstawienie jej do tytułu naukowego profesora do ponownego rozpoznania i zasądzenie na rzecz skarżącej od organu zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych. Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego, mające istotny wpływ na wynik postępowania, a w szczególności:

- art. 26 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 ustawy o stopniach i tytule (...) poprzez błędną jego wykładnię polegającą na uznaniu, że dr hab. n. med. [REDACTED] nie spełnia wymogów do przedstawienia jej do tytułu profesora, tj. nie spełnia wymienionych w tym przepisie kryteriów wystąpienia z wnioskiem o nadanie jej tytułu profesora nauk medycznych, co miało wpływ na wynik sprawy podczas gdy prawidłowa analiza dorobku skarżącej winna prowadzić do wniosku przeciwnego; skarżąca posiada osiągnięcia naukowe znacznie przekraczające wymagania stawiane w postępowaniu habilitacyjnym oraz odbyła staże naukowe w instytucjach naukowych, w tym zagranicznych lub prowadziła prace naukowe w instytucjach naukowych, w tym zagranicznych;

2. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

- art. 107 § 1 pkt 6 k.p.a. w zw. z art. 107 § 3 k.p.a. w zw. z art. 29 ust. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule (...) w zw. z art. 179 ust. 1 Przepisy wprowadzające (...) - poprzez niewskazanie w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji faktów uznanych przez organ za udowodnione, dowodów, na których się oparł oraz przyczyn dla których innym dowodom, w szczególności przyczyn, dla których pozytywnym recenzjom przybranych w postępowaniu recenzentów, odmówił mocy dowodowej oraz niedostateczne wyjaśnienie w uzasadnieniu decyzji, dlaczego uznano, że dorobek skarżącej nie spełnia wymogu, o którym mowa w art. 26 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 ustawy o stopniach naukowych; w konsekwencji lakoniczność i ogólnikowość decyzji, uniemożliwiająca ocenę czy postępowanie oraz wydana decyzja dostatecznie odpowiada prawu, co miało istotny wpływ na wynik postępowania;

- art. 8 § 1 i § 2 k.p.a. w zw. z art. 11 k.p.a. w zw. z art. 29 ust. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule (...) w zw. z art. 179 ust. 1 Przepisy wprowadzające (...) - poprzez ich niezastosowanie w sprawie oraz sprzeczne z zasadą bezstronności i równego traktowania wydanie przez organ decyzji odmiennych w innych sprawach o zbliżonym stanie faktycznym lub opartych na podobnych przesłankach, skutkujące podważeniem zaufania skarżącego do organu administracji publicznej, przy równoczesnym zaniechaniu wyjaśnienia zasadności przesłanek, którymi organ kierował się przy załatwieniu sprawy, co miało istotny wpływ na wynik sprawy;

- art. 32 ust. 1 i ust. 2 w zw. z art. 7 Konstytucji RP, poprzez bezprawne różnicowanie sytuacji kandydatów do przedstawienia do tytułu profesora i wydawanie sprzecznych

decyzji w sprawach o zbliżonym stanie faktycznym lub opartych na podobnych przesłankach;

- art. 7 k.p.a. w zw. z art. 77 § 1 k.p.a. w zw. z art. 107 § 3 k.p.a. oraz w zw. z art. 26 ust. 1 pkt 1 i 2 i art. 29 ust. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule (...) w zw. z art. 179 ust. 1

Przepisy wprowadzające (...), poprzez niepodjęcie wszystkich niezbędnych czynności oraz niezebranie i nierozpatrzenie materiału dowodowego, a w szczególności zaniechanie ustalenia wszystkich okoliczności związanych z osiągnięciami naukowymi

dr hab. n.med. [REDAKTED] oraz udziałem w zagranicznych stażach naukowych, co miało istotny wpływ na wynik sprawy;

- art. 7 k.p.a. w zw. z art. 77 § 1 k.p.a. w zw. z art. 80 k.p.a. w zw. z art. 84 § 1 k.p.a. w zw. z art. 107 § 3 k.p.a. w zw. z art. 29 ust. 1 i art. 33 ust. 1b ustawy o stopniach naukowych i tytule (...) w zw. z art. 179 ust. 1 Przepisy wprowadzające (...) poprzez:

uchybiecie obowiązkowi dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz wyczerpującego i rzetelnego rozpoznania zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności poprzez zaniechanie oceny poszczególnych dowodów, w tym siedmiu sporządzonych recenzji, spośród których wszystkie były pozytywne oraz ich rozważenie

na tle całokształtu ujawnionych okoliczności sprawy, skutkujące nieuprawnionym przekroczeniem granicy swobodnej oceny dowodów i jej dowolnością co miało istotny wpływ na wynik sprawy;

- art. 7 k.p.a. w zw. z art. 77 § 1 k.p.a. w zw. z art. 80 k.p.a. w zw. z art. 84 § 1 k.p.a. w zw. z art. 107 § 3 k.p.a. w zw. z art. 29 ust. 1 i art. 33 ust. 1b ustawy o stopniach naukowych i tytule (...) w zw. z art. 179 ust. 1 Przepisy wprowadzające (...) poprzez:

niezakwestionowanie wydanych przez profesorów z dziedziny okulistyki w toku postępowania recenzji (wszystkie pozytywne), a nawet nie podjęcie próby wyjaśnienia ich treści poprzez sformułowanie pytań do prof. dr hab. n. med. T. Szaflika, który jako superrecenzent był obecny na posiedzeniu Centralnej Komisji, a jednocześnie całkowite jej pominiecie przy podejmowaniu uchwały co miało istotny wpływ na wynik sprawy;

- art. 77 § 1 k.p.a. w zw. z art. 80 k.p.a. w zw. z art. 35 ust. 1 i art. 29 ust. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule (...) w zw. z art. 179 ust. 1 Przepisy wprowadzające (...) poprzez niesporządzenie protokołu z posiedzenia CK z dnia 23 grudnia 2020 r. co miało istotny wpływ na wynik sprawy;

- art. 7a § 1 k.p.a. w zw. z art. 29 ust. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule (...) w zw. z art. 179 ust. 1 Przepisy wprowadzające (...) poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji przyjęcie, że skarżąca nie posiada osiągnięć naukowych znacznie przekraczających wymagania stawiane w postępowaniu habilitacyjnym, podczas gdy

wobec braku definicji ustawowej pojęcia osiągnąć „znacznie przekraczających”, nie powinno być ono wykładane zawężająco, na niekorzyść strony co miało istotny wpływ na wynik sprawy;

- art. 6 k.p.a. i art. 7 *in principio* k.p.a. oraz art. 7 Konstytucji RP poprzez wydanie decyzji w przedmiocie odmowy przedstawienia kandydatury skarżącej do tytułu naukowego profesora nauk medycznych i nauk o zdrowiu, czym dopuszczono się naruszenia zasady praworządności;

- art. 10 § 1 k.p.a. w zw. z art. 29 ust. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule (...) w zw. z art. 179 ust. 1 Przepisy wprowadzające (...) poprzez pozbawienie skarżącej możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów w toku postępowania;

- art. 12 k.p.a. w zw. z art. 29 ust. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule (...) w zw. z art. 179 ust. 1 Przepisy wprowadzające (...) tj. zasady wnikliwego i szybkiego działania przez organ administracji w posługiwaniu się przez tenże nie najprostszymi środkami prowadzącymi do załatwienia sprawy, co w konsekwencji spowodowało opóźnienie postępowania.

Pełnomocnik wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z akt postępowania przed Centralną Komisją do Spraw Stopni i Tytułów o przedstawienie do tytułu profesora: prof. dr hab. Zbigniewa Lorenca oraz prof. dr hab. Dariusza Szurleja na okoliczność wprowadzenia nieuprawnionego różnicowania kandydatów do przedstawienia do tytułu profesora.

W uzasadnieniu skargi pełnomocnik rozszerzył argumentację w zakresie postawionych zarzutów. Wskazał m.in., że twierdzenie, jakoby skarżąca nie spełniła przesłanki z art. 26 ust. 1 pkt. 1, pozostaje w jawnej sprzeczności z treścią wszystkich pięciu opinii sporządzonych przez recenzentów, powołanych zarówno przez Centralną Komisję na potrzeby postępowania dowodowego, jak i dwóch recenzji sporządzonych w trybie § 22 ust. 3 Statutu CK w celu wyjaśnienia wszystkich wątpliwości. Wszystkie sporządzone recenzje były bowiem pozytywne. Pełnomocnik przywołał twierdzenia poszczególnych opinii, tj. opinii prof. dr hab. n. med. Aliny Bakunowicz – Łazarczyk, prof. dr hab. n. med. Iwony Grabskiej-Liberek, prof. dr hab. Grażyny Malunkiewicz, prof. dr hab. Romana Gosia i prof. dr hab. n. med. Bożeny Romanowskiej-Dixon.

Pełnomocnik raz jeszcze wskazał, że skarżąca uzyskała pięć pozytywnych recenzji i dwie pozytywne recenzje superrecenzentów - prof. dr hab. n. med. Jacka Szaflika i prof. dr hab. n. med. Wojciecha Omuleckiego. Jak wynika z recenzji prof. dr hab. n. med. Jacka Szaflika, działalność naukowo - badawcza kandydatki miała

charakter nowatorski i stanowiła istotny wkład w dziedzinę nauki, przez co była doniosła społecznie. Jak zaznaczył, „Kandydatka poświęciła wiele uwagi metodzie sieciowania włókien kolagenowych rogówki, która obecnie uważana jest za leczenie z wyboru w tej jednostce chorobowej”, „obecnie CVK stanowi jedno z najważniejszych badań w diagnostyce rogówki”. Wreszcie wskazano, że modyfikacja metody leczenia, jaką wprowadziła skarżąca jest „to ważna i nowatorska metoda w leczeniu AMD, choroby dotykającej ok. 25 mln ludzi na całym świecie” (str. 6 recenzji z 14 czerwca 2020 r.), czy „tak zaprojektowana pomoc dla chirurga jest bardzo ważnym elementem procesu leczniczego” (str. 7). W konkluzji stwierdzono, że tak osiągnięcia naukowe, dydaktyczne i organizacyjne dr hab. n. med. [REDACTED] spełniają i przewyższają kryteria obowiązujące przy nadawaniu tytułu naukowego profesora.

Także drugi superrecenzent ocenił aktywność kandydatki bardzo wysoko i stwierdził, po zapoznaniu się z dorobkiem i recenzjami przesłanymi przez recenzentów, że spełnia ona wszelkie warunki niezbędne, zgodnie z ustawą, do uzyskania tytułu profesora nauk medycznych.

Pełnomocnik wskazał, że idąc tokiem myślenia Centralnej Komisji, można do skutku powoływać superrecenzentów, aż do momentu, gdy zostanie wydana ocena negatywna. Takie działania w praworządnym państwie są niedopuszczalne.

Pełnomocnik zwrócił uwagę, że pozytywnie zostały również ocenione osiągnięcia naukowe kandydatki przez prof. dr hab. n. med. Iwonę Grabską-Liberek, która w recenzji podkreśliła, iż w okresie po habilitacji opublikowała pracę, która stanowi „przewodnik po technikach operacyjnych w przeszczepach rogówki” oraz zajęła się ważnym zagadnieniem tj. oceną poziomu metaloproteiny i interleukin u pacjentów ze stożkiem rogówki oraz oceny parametrów stresu oksydacyjnego w filmie łzowym u pacjentów ze stożkiem. Dostrzeżono nowatorskie osiągnięcia kandydatki w zakresie diagnostyki i terapii zwyrodnienia plamki związanego z wiekiem oraz nowe projekty diagnostyczne i lecznicze z zakresu zaćmy i jaskry. Co najważniejsze, oceniono, iż „dorobek spełnia podstawowe warunki obowiązujące obecnie przy nadawaniu tytułu naukowego profesora”. Pełnomocnik wskazał, że podobne wnioski nasuwają się po analizie recenzji prof. dr hab. n. med. Aliny Bakunowicz - Łazarczyk oraz prof. dr hab. n. med. Bożeny Romanowskiej - Dixon („biorąc pod uwagę dorobek naukowy, działalność dydaktyczną, wychowawczą i organizacyjną (...) spełnia wymogi stawiane do nadania Jej [skarżącej - MF] tytułu naukowego profesora”, str. 8), a także prof. dr hab. n. med. Romana Goś, który zaznaczył, iż „o wartości prac naukowych Kandydatki świadczy fakt, że przedstawiona na kongresach naukowych zdobywała prestiżowe nagrody”,

„Kandydatka jest niekwestionowanym autorytetem w kraju i zagranicą (...) Prace związane zaś z tymi zagadnieniami zamieszczone zostały w prestiżowych czasopismach naukowych i były wielokrotnie nagradzane na zjazdach i konferencjach zagranicznych”. W konkluzji prof. dr hab. n. med. Romana Goś stwierdził, iż po zapoznaniu się z całością dokumentacji, skarżąca posiada „znaczący i znaczący dorobek naukowy, który uległ podwojeniu po uzyskaniu habilitacji. Tematyka prac naukowych jest bardzo spójna i w głównej mierze dotyczy zagadnień rozpoznawania i leczenia chorób rogówki (...), co czyni Kandydatkę niekwestionowanym autorytetem w tej dziedzinie zarówno w kraju jak i zagranicą. Posiada duże doświadczenie dydaktyczne oraz sprawność organizowania warsztatu badawczego i umiejętność nawiązywania współpracy z innymi ośrodkami naukowymi. Wykształciła pod względem zawodowym i naukowym liczące się grono następców”. Co za tym idzie. Kandydatka spełniła wymogi określone w art. 26 ustawy i posiada kwalifikacje do ubiegania się o nadanie tytułu naukowego profesora medycyny. Pełnomocnik podniósł, że także prof. dr hab. n. med. Grażyna Malukiewicz dostrzegła, że kandydatka od samego początku pracy naukowej charakteryzowała się wielką wytrwałością i cierpliwością, co z kolei umożliwiło jej osiągnięcie „nie tylko wartościowych wyników, ale również ciągły, systematyczny rozwój naukowy (str. 2 recenzji z dnia 6 listopada 2019 r.). Jednocześnie „pamiętając, że trzonem dorobku naukowego powinny być oryginalne prace twórcze, to w tym kontekście dorobek naukowy Kandydatki prezentuje się korzystnie, co potwierdza udział prac oryginalnych w Jej publikacjach (...). Po habilitacji dorobek naukowy to 11 prac oryginalnych” (str. 2).

Skarżąca po habilitacji konsekwentnie realizowała obrane kierunki badawcze. Po habilitacji 15 publikacji kandydatki związanych jest z diagnostyką i leczeniem wad refrakcji i stożka rogówki. Z kolei opracowanie nowatorskiej metody korekcji astygmatyzmu nieregularnego w stożku rogówki za pomocą unijnych fotoablacji stanowi cenny wkład do nauki światowej. We wnioskach końcowych stwierdzono, że „duże uznanie budzi różnorodny i bogaty dorobek naukowy zarówno przed jak i po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego nauk medycznych. W mojej ocenie Kandydatka potrafiła bardzo dobrze wykorzystać umiejętności i doświadczenie zdobyte podczas staży zagranicznych nie tylko do stworzenia swojego warsztatu badawczego w kraju, ale również do nawiązania współpracy z naukowcami z innych ośrodków, co rzutuje wyraźnie na Jej drogę naukową. Zaznaczyć należy, iż prace badawcze związane z chorobami rogówki pod wieloma względami są pionierskie” (str. 6).

Pełnomocnik podniósł, że powołani superrecenzenci w osobach prof. dr hab. n. med. Jacka Szaflika i prof. dr hab. n. med. Wojciecha Omuleckiego stanowczo potwierdzili, iż skarżąca spełnia wymagania do nadania jej tytułu profesora w dziedzinie nauk medycznych i nauk o zdrowiu.

Podkreślił, że Centralna Komisja w toku postępowania w żaden sposób nie zakwestionowała sporządzonych recenzji, nie wykazała sprzeczności, niejasności, niekonsekwencji albo błędów w ich treści. Nawet w toku posiedzenia mającego miejsce za pomocą platformy „Zoom”, nie sformułowano pytań do superrecenzenta prof. dr hab. n. med. J. Szaflika, celem wyjaśnienia zachodzących wątpliwości. Pełnomocnik stwierdził, że tym samym, nie powstały najmniejsze nawet wątpliwości tak co do dorobku skarżącej, jak i recenzji. To zaś tym bardziej potwierdza całkowitą dowolność w wydaniu decyzji, w oderwaniu od przesłanek ustawowych. Pełnomocnik podkreślił m.in., że autorzy wszystkich recenzji sporządzonych na potrzeby przedmiotowego postępowania to niekwestionowane autorytety z dziedziny medycyny - Kierownicy Katedr, a dokładnie - okulistyki. Tymczasem zaskarżona decyzja została wydana przez osoby, z której żadna nie zajmowała się okulastyką. Organ całkowicie zignorował treść wszystkich ww. pozytywnych recenzji, co w prostej konsekwencji prowadzi do przekreślenia roli recenzentów w postępowaniu o przedstawienie do tytułu profesora. Pełnomocnik stwierdził, że Centralna Komisja zdeprecjonowała wartość recenzji sporządzonych przez autorytety naukowe. Skoro bowiem wszyscy powołani recenzenci w liczbie siedmiu - będący profesorami z dziedziny okulistyki - po przeprowadzeniu rzetelnej i starannej analizy dorobku oraz osiągnięć naukowych skarżącej, a także wymagań stawianych przez ustawę, jednogłośnie i bez cienia wątpliwości ocenili je pozytywnie, to należy postawić pytanie o znaczenie ich głosu w toku postępowania o nadanie tytułu, a tym samym o celowość sporządzania takich recenzji. Strona ma prawo wiedzieć, dlaczego Centralna Komisja wszystkim pozytywnym recenzjom - a było ich siedem - odmówiła wiarygodności. Wskazał, że CK nie odniosła się do argumentów zawartych w recenzjach. Pełnomocnik zwrócił też uwagę, że zestawienie brzmienia art. 26 ust. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule (...) oraz art. 227 ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce prowadzi do wniosku, że wymagania stawiane wobec kandydatów do uzyskania tytułu profesora zostały obecnie podwyższone, zaś „wybitnych” osiągnięć nie można utożsamiać z osiągnięciami znacznie przewyższającymi wymagania w postępowaniu habilitacyjnym. Podniósł, że słusznie zwracali na to uwagę recenzenci w postępowaniu awansowym. Wskazał, że CK nie zbadała ani przesłanki odbycia przez skarżącą stażu naukowego w instytucjach

naukowych w tym zagranicznych, ani prowadzenia prac naukowych w instytucjach naukowych w tym zagranicznych. Pełnomocnik zwrócił też uwagę, że tytuł profesora przyznawany był kandydatom, legitymującym się podobnym dorobkiem, jak skarżąca. Zdaniem pełnomocnika organ w sposób całkowicie nieuzasadniony, dowolny i sprzeczny z zebrany materiał dowodowy przyjął, iż skarżąca nie spełniła przesłanek wyrażonych w art. 26 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 ustawy.

Rada Doskonałości Naukowej, reprezentowana przez radcę prawnego, w odpowiedzi na skargę wniosła o jej oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji. Wskazano, że skarga polemizuje z argumentami zawartymi w zaskarżonej decyzji. Pełnomocnik wskazał też m.in., że wbrew twierdzeniu skargi protokół z posiedzenia Centralnej Komisji został sporządzony i jego wyciąg został dołączony do odpowiedzi na skargę. Równocześnie, zgodnie z § 17 pkt 2 statutu Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów, uchwały sekcji zapisywane są w protokole z posiedzenia sekcji. Do odpowiedzi na skargę załączony został także wyciąg z protokołu z posiedzenia Sekcji. Odnosząc się do zarzutu braku równego traktowania i wydania decyzji odmiennej w stosunku do innych spraw o zbliżonym stanie faktycznym lub opartych na podobnych przesłankach, pełnomocnik wskazał, że każda sprawa dotycząca przyznania tytułu profesora jest sprawą indywidualną.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje.

Skarga podlegała uwzględnieniu, albowiem zaskarżona decyzja wydana została z naruszeniem art. 7, art. 77 § 1, art. 75 § 1, art. 80 i art. 107 § 3 k.p.a., co mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Zgodnie ze znajdującym zastosowanie w sprawie art. 26 ust. 1 ustawy o tytule naukowym i stopniach (...) w zw. z art. 179 ust. 1 ustawy Przepisy wprowadzające (...), tytuł profesora może być nadany osobie, która uzyskała stopień doktora habilitowanego lub osobie, która nabyła uprawnienia równoważne z uprawnieniami doktora habilitowanego na podstawie art. 21 a, oraz: 1) posiada osiągnięcia naukowe znacznie przekraczające wymagania stawiane w postępowaniu habilitacyjnym; 2) posiada doświadczenie w kierowaniu zespołami badawczymi realizującymi projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych lub odbyła staże naukowe w instytucjach naukowych, w tym zagranicznych, lub prowadziła prace naukowe w instytucjach naukowych, w tym zagranicznych; 3) posiada osiągnięcia w opiece naukowej - uczestniczyła co najmniej: a) raz w charakterze promotora w przewodzie doktorskim zakończonym nadaniem stopnia oraz b) raz w charakterze promotora

pomocniczego w przewodzie doktorskim zakończonym nadaniem stopnia lub uczestniczy w charakterze promotora w otwartym przewodzie doktorskim, oraz c) dwa razy w charakterze recenzenta w przewodzie doktorskim lub w przewodzie habilitacyjnym lub w postępowaniu habilitacyjnym.

Zgodnie z art. 29 powołanej ustawy, w postępowaniach dotyczących nadania stopnia doktora i doktora habilitowanego albo tytułu profesora oraz nadania, ograniczenia, zawieszenia i pozbawienia uprawnienia do nadawania tych stopni w zakresie nieuregulowanym w ustawie stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

Zgodnie z art. 7 k.p.a., w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli.

Organ wydając decyzję w przedmiocie przedstawienia do tytułu profesora obowiązany jest w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy (art. 77 § 1 k.p.a.). Stosownie do art. 80 k.p.a., organ administracji publicznej ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona. Jako dowód należy dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem. Dowodem mogą być m.in. opinie biegłych.

Zaskarżona decyzja Centralnej Komisji nie potwierdza, aby rozstrzygnięcie oparte zostało na całokształcie materiału dowodowego i aby został on wszechstronnie rozpatrzony, co stanowi naruszenie art. 80 k.p.a., które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Z akt sprawy wynika, że w postępowaniu zakończonym uchwałą Senatu Śląskiego Uniwersytetu Medycznego w Katowicach z dnia 12 lutego 2020 r. w sprawie poparcia wniosku o nadanie tytułu profesora, sporządzonych zostało pięć opinii. Opinie te sporządzili: prof.dr hab.n.med. Alina Bakunowicz-Łazarczyk, prof. dr hab.n.med. Bożena Romanowska-Dixon, prof. dr hab. Grażyna Malukiewicz, prof. dr hab. n.med. Iwona Grabska-Liberek, prof. dr hab. n.med. Roman Goś.

Opinie te były pozytywne i wskazywały, że dr hab. [REDAKTOWANO] spełnia wymogi stawiane do nadania tytułu naukowego profesora. W postępowaniu przed Centralną Komisją sporządzone zostały dwie recenzje. Superrecenzent prof. dr hab. n.med. Jacek P. Szaflik wskazał, że osiągnięcia naukowe, dydaktyczne i organizacyjne dr hab. n. med. [REDAKTOWANO]

spełniają i przewyższają kryteria obowiązujące obecnie przy nadawaniu tytułu naukowego profesora. Także superrecenzent prof. dr hab. n.med. Wojciech Omulecki stwierdził, że dr hab. [REDACTED] spełnia wszystkie warunki niezbędne, zgodne z ustawą, do uzyskania tytułu profesora nauk medycznych.

Centralna Komisja rozstrzygając w sprawie skarżącej wspomniała jedynie, że powołała dwóch recenzentów, prof. dr.hab. Jacka Szaflika i prof. dr. Hab. Wojciecha Omuleckiego, a ich recenzje są w swoich konkluzjach pozytywne dla kandydatki.

Mimo to CK stwierdziła, iż dr hab. [REDACTED] nie spełnia przesłanek określonych w art. 26 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o stopniach naukowych i tytule (...).

Choć Centralna Komisja wskazała, że ustalenia, iż kandydatka nie posiada osiągnięć naukowych znacznie przekraczających wymagania stawiane w postępowaniu habilitacyjnym, dokonała po rozważeniu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, zaskarżona decyzja tego nie potwierdza. Nie jest też wiadomo jak rozumieć stwierdzenie CK, że „pomimo recenzji kończących się pozytywną konkluzją”, CK „uznała, że nie przedstawiono przekonujących argumentów przemawiających za posiadaniem przez Kandydatkę osiągnięć naukowych, które znacznie przekraczałyby wymagania stawiane w postępowaniu habilitacyjnym”. Jak wskazała CK „pohabilitacyjny dorobek Kandydatki należy uznać za solidny, lecz nieprzekraczający wymagań stawianych w postępowaniu habilitacyjnym”. CK nie zwróciła przy tym uwagi na żadne zastrzeżenia, które byłyby ewentualnie poczynione w pozytywnych recenzjach.

Na gruncie tej sprawy podkreślenia wymaga, że opinie recenzentów dotyczących dorobku naukowego i osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie tytułu naukowego stanowią podstawowy materiał dowodowy w sprawie. Opinia recenzenta ma walor opinii biegłego i jest dowodem w rozumieniu art. 75 § 2 k.p.a.

W zaskarżonej decyzji CK nie przywołała żadnych opinii, twierdzeń recenzentów, w tym recenzentów, którzy sporządzili opinie w postępowaniu przed CK. Recenzje te nie zostały w ogóle uwzględnione, choć stanowią podstawowy materiał dowodowy. Recenzja jako opinia specjalisty, eksperta z danej dziedziny lub pokrewnej, którą zajmuje się kandydat do tytułu naukowego, musi podlegać wszechstronnej ocenie przy podejmowaniu decyzji. Z zaskarżonej decyzji nie wynika, aby CK odmówiła mocy dowodowej recenzjom sporządzonym przez ekspertów w niniejszej sprawie. Organ nie stwierdził powyższego i nie podważył mocy dowodowej tych opinii. Jednocześnie jednak CK recenzji tych przy rozstrzyganiu w ogóle nie uwzględniła. Nie jest wiadome

dlaczego. Działanie takie jako całkowicie dowolne stanowi istotne naruszenie art. 80 k.p.a. i nie pozwala na pozostawienie zaskarżonej decyzji w obrocie prawnym. Zaskarżona decyzja – bez odniesienia się do poszczególnych opinii, ich stwierdzeń i wniosków – nie pozwala przyjąć, że organ wyjaśnił wszelkie ewentualne wątpliwości, które mogły się nasunąć w postępowaniu przed CK. Całkowicie zaś odmienne twierdzenia i wnioski Centralnej Komisji od opinii siedmiu ekspertów, co do spełnienia ustawowych wymogów – przy braku podważenia wiarygodności i mocy dowodowej tych pozytywnych opinii – dają podstawę do uwzględnienia skargi. Sąd zaznacza przy tym, że nie jest uprawniony do merytorycznej kontroli recenzji.

Ponownie rozpatrując sprawę organ dokona pełnej oceny materiału dowodowego. Także recenzje złożone w postępowaniu przed podjęciem uchwały przez Senat Śląskiego Uniwersytetu Medycznego w Katowicach stanowią pełnowartościowy dowód, do którego organ powinien odnieść się rozpatrując sprawę. W przypadku nieuwzględnienia mocy dowodowej opinii recenzentów organ obowiązany jest wskazać jednoznacznie dlaczego odmówił im mocy dowodowej (czy wszystkim opiniom, czy tylko niektórym). Uzasadnienie rozstrzygnięcia nie powinno pozostawiać wątpliwości dlaczego organ oparł się na określonych recenzjach (należy je wskazać), a innym (również należy je wskazać) odmówił wiarygodności i mocy dowodowej.

Odnosząc się do zarzutu niesporządzenia protokołu posiedzenia CK z dnia 23 grudnia 2020 r. wskazania wymaga, że organ nadesłał do Sądu akta niezbędne do rozpoznania sprawy, w tym załącznik do protokołu posiedzenia Prezydium CK, jak również protokół z posiedzenia sekcji Nauk Medycznych. Także zarzut naruszenia art. 10 § 1 k.p.a. nie jest trafny. Postępowanie, którego dotyczy niniejsza sprawa różni się znacznie od typowego postępowania administracyjnego. W postępowaniu tym nie znajduje zastosowania zasada czynnego udziału strony w rozumieniu art. 10 k.p.a. (v. wyrok NSA z dnia 2 grudnia 2010 r. sygn. akt I OSK 1614/10, orzeczenia.nsa.gov.pl).

W sprawach tych zasadniczo ograniczony jest zakres i przebieg postępowania dowodowego. Zasadniczym dowodem i podstawą podejmowanych decyzji w omawianych sprawach są recenzje, opinie przygotowywane przez powoływanych w tym celu recenzentów.

W sprawie tej nie było podstaw do przeprowadzenia uzupełniającego postępowania dowodowego, o którym mowa w skardze. Nie zaistniały istotne wątpliwości, które wymagałyby wyjaśnienia. Nadto, Sąd rozstrzyga sprawę na podstawie akt administracyjnych konkretnej sprawy.

Biorąc powyższe pod uwagę, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c w zw. z art. 119 pkt 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 2325 ze zm.) orzekł jak w punkcie 1 wyroku. O zwrocie kosztów postępowania sądowego Sąd orzekł, jak w punkcie 2 wyroku, na podstawie art. 200 w zw. z art. 205 powołanej ustawy. Do kosztów tych Sąd zaliczył uiszczony wpis sądowy od skargi (200 zł), wynagrodzenie adwokata reprezentującego skarżącą w wysokości 480 zł i opłatę od dokumentu pełnomocnictwa (17 zł).

Elpol